

ΤΣΑΚΩΝΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

Ἐν τῇ ἐπετηρίδι τοῦ 1894 τῆς Πρακτικῆς σχολῆς τῶν ἀνωτέρων σπουδῶν ἐν Παρίσις ἐδημοσιεύθη σημείωμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ πρὸ δύο ἐτῶν ἐπὶ τόπου μελετήσαντος τὴν τσακωνικὴν διάλεκτον κ. Hubert Pernot. Ἐν τούτῳ ἀναφέρεται πρῶτον ὅτι ὁ κ. Pernot ἀνεκάλυψε καὶ ἀντέγραψε χειρόγραφον ἐν τῇ ἔθν. Βιβλιοθήκῃ, ὅπερ θὰ χρησιμοποιοῖται μεταγενεστέρως, δι' οὗ διαλευκαίνονται πολλὰ περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Ἐπονται ἔπειτα παρατηρήσεις τινὲς περὶ τῶν γραμματικῶν τῶν μέχρι τούδε γραφειῶν, περὶ τῆς τσακωνικῆς διαλέκτου ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν Λεωνιδίῳ Οἰκονόμου, ὑπὸ τοῦ Deville, καὶ ὑπὸ τοῦ κ. Deffner, οὗτινος τὰς ἐργασίας θεωρεῖ ὁ κ. Pernot ἐπιστημονικωτέρας τῶν προηγουμένων δυνά, καίτοι τὸ ἔργον τοῦ ἀφῆκεν ἡμίτελές διότι δὲν περιέλαβε τὰ τῆς συντάξεως οὔτε τὰ τῆς μορφολογίας.

Ὁ κ. Pernot μὴ δυνηθεὶς νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐν Λεωνιδίῳ, καὶ περιέβη ὅλα τὰ χωρία τῆς Τσακωνίας δὲν ἐξήντηλσε τὸ θέμα του, παραλιπὼν τινὰς λεπτομερείας, αἵτινες ὁμῶς δὲν παραβλάπτουσι τὸ σύνολον τῶν μελετῶν του. Ἰδίᾳ δὲ παρατήρησεν ὅτι ὑπάρχουσι δύο ἰδιώματα τῆς τσακωνικῆς διαλέκτου εἰς τὰ 7 ἢ 8 χωρία εἰς τὰ ὅποια ὀμιλεῖται ἡ διάλεκτος αὕτη. Τὴν περὶ τῆς διαλέκτου ταύτης μελέτην τοῦ ὁ κ. Pernot θέλει ἐκδώσει κατὰ μονογραφίας μεμωμένως. Ἐν τῇ ἐπετηρίδι δημοσιεύει ἐλάχιστον μέρος ταύτης, οἰοῦντι ἐκθέτων τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας καὶ τὴν μέθοδον ἣν θέλει ἀκολουθεῖν κατὰ τοὺς γλωσσολογικοὺς καὶ φθονολογικοὺς νόμους, δι' ὃ πραγματεύεται μόνον περὶ τῆς λέξεως *ἀθή*, δι' ἧς οἱ τσακωνεὶς ὀνομάζουσι τὸν ἀδελφόν, καταδεικνύον ὅτι ἡ λέξις αὕτη κατὰ νόμους σταθεροῦς, οὗς ἀκολουθεῖ ἡ νεοελληνικὴ καὶ οἰτινες ἀπαντῶσιν εἰς πληθὺν ἄλλων ἑλληνικῶν λέξεων, προέκυψεν ἐκ τῆς λέξεως *ἀδελφός*.

M.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδριάσεις τῆς 19ης Ἰανουαρίου, τῆς 2ας, 16ης Φεβρουαρίου καὶ τῆς 2ας Μαρτίου. — Ὁ κ. Φερδινάνδος Νόα ὀμίλησε περὶ Μυκηναίων ἀκροπόλεων κατὰ τὴν Κοπαΐδα λίμνην. Ὁ ρήτωρ δι' ἰδίῳν παρατηρήσεων ἐπὶ τόπου ἐξηκρίθωσε τὴν ὑπάρχον δύο μυκηναίων ἀκροπόλεων ἐπὶ νησιδίων κατὰ τὴν βορειανατολικὴν ἀκτὴν τῆς λίμνης, αἵτινες μετὰ τῆς γνωστῆς ἡδὴ τῆς καλουμένης σήμερον Γουλλὰς ἀπετέλουν μέρος τοῦ μεγάλου δικτύου τῶν ὄχυρωτικῶν ἐργασιῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν προχωμάτων καὶ κολοσσιαίων ὑδραυλικῶν ἔργων, δι' ὧν οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς περὶ τὸν Ὀρχομένον χώρας, οἱ Μινύαι, οἱ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν ἀμάσαντες καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ παναρχαίου τῆς Ἑλλάδος πολιτισμοῦ ἀνήκοντες μετέβαλον τὰ ἀπέραντα τῆς Κοπαΐδος ἔλη εἰς καλλιεργήσιμον γῆν. Αἱ πρῶται περὶ τῶν ἔργων τούτων παρατηρήσεις συνδέονται μετὰ τῶν πρὸς ἀποξήρανσιν τῆς λίμνης ἐργασιῶν τῆς γαλλικῆς ἐταιρίας, περὶ ὧν ὁ κ. Καμπάνης διέλαθεν ἐν τῷ Bulletin τὸν ἐνταῦθα γαλλικὸν ἀρχαιολογικὸν ἱνστιτούτου. Μέγα μέρος τῶν ἰσχυροτάτων καὶ κολοσσιαίων προ-

χωμάτων, τὰ ὅποια οἱ Μινύαι ἀνήγειραν πρὸς διατάφρυσιν τοῦ ἐλώδους τόπου καὶ διευκόλυνσιν τῆς πρὸς τὰς καταβόθρας ροῆς τῶν ὑδάτων ἐξῆλθον εἰς φῶς, μόλις διὰ τῶν ἐργασιῶν τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀπεσύρθησαν τὰ ὑδάτα τῆς λίμνης. Τῶν ἀποξηραντικῶν τούτων ἔργων ἐναργῆ εἰκόνα παρέχει ὁ τοπογραφικὸς πίναξ, ὅστις εἶνε συνημμένος εἰς τὴν νεωτάτην τοῦ Ἐρνέστου Κουρτίου πραγματείας περὶ τῶν προχωμάτων τῶν Μινυῶν. Τὰ ἔργα αὐτῶν κατόπιν κατεστράφησαν, πόλεις ὄλαι κατεποθήσαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων, τῶν ὁποίων ἡ διὰ τῶν καταβόθρων ἐκροή ἡμυποδίσθη ὑπὸ τε φυσικῶν καταστροφῶν καὶ ὑπὸ τῶν Θεβαίων, τῶν πολεμιῶν τοῦ Μινυεῖου Ὀρχομενοῦ, μετὰ τρεῖς δὲ ὄλας χιλιετηρίδας προσπάθειαι γίνονται πάλιν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς κατὰ τὴν 2αν πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδα εὐημερίας τῆς χώρας ἐκείνης. Ὁ ρήτωρ παρέχει κριτικὴν ἐρμηγείαν τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων περὶ τε τῶν παναρχαίων τούτων καταστροφῶν καὶ περὶ τῆς σχέσεως τῶν ἔργων ἐκείνων πρὸς τοὺς Μινύας, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ἐξ ἀνατολῶν ἐλθόντας καὶ ἐκ τῆς Ἀττικῆς διὰ τοῦ Εὐρίπου ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Λαρυμνης τὴν περὶ τὸν Ὀρχομένον καὶ τὴν Κοπαΐδα λίμνην καταλαβόντας. Ἡ κριτικὴ αὐτοῦ ἐρμηγεία τῶν μύθων ἀναφέρειται ἰδίως εἰς τὰς περὶ τῆς βιωτικῆς Ἀρνῆς παραδόσεις, τῆς σχέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν θεσσαλικὴν Ἀρνήν καὶ πρὸς τὸν Μινυεῖον ἥρωα Ἀθίμαντα, τοῦ ὁποίου ἀκρόπολις ἦτο ὁ Γουλλὰς. Ἀκριβεστάτας παρατηρήσεις καὶ περιγραφὰς φέρει ὁ ρήτωρ περὶ αὐτῆς τε καὶ τῶν δύο ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ πρῶτον παρατηρηθεῖσιν ἀκροπόλεων κατὰ τὴν εἰς τὰς καταβόθρας ἐκβολὴν τῶν κολοσσιαίων τάφρων. Ἡ ὅλη πραγματεία αὐτοῦ διαχέει νέον φῶς ἐπὶ τῶν μυθολογικῶν παραδόσεων περὶ τῆς παναρχαίας τῶν Μινυῶν ἐποχῆς. — Ὁ κ. Ἀνδρέας Σκιαῖς ὀμιλεῖ περὶ τῆς παρλιτίου τοπογραφίας, ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τῶν πέρυσιν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Ἰλισοῦ γενομένων ἐρευνῶν παρὰ τὴν σημερινὴν πηγὴν Καλλιρρόην. Ὁ κ. Σκιαῖς παρατηρεῖ ὅτι αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπέδειξαν ὅτι ὄχι μόνον ἡ Ἐννεάκρουρος ἐκεῖ δὲν ὑπῆρξε ποτέ, ἀλλ' οὔτε κἀν πηγῇ τις πιθανῶς, ὑποθέτει δὲ καὶ τὴν κοίτην τοῦ Ἰλισοῦ ὅπως μεταθεβλημένη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον (πλήρης ἡ ὀμιλία αὕτη περιέχεται ἐν τῷ νεωτάτῳ τεύχει τῶν πρακτικῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρίας). — Ὁ κ. Χάρτβιγ ὀμιλεῖ περὶ θραυσμάτων ἀγγείων, ἐν οἷς παρουσιάζονται ὀνόματα τεχνιτῶν. — Ὁ κ. Βόλτερς περὶ ἀναγλύφου ἀναθηματικῆς εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. — Ὁ κ. Σμιτ περὶ ἐκτύπων παραστάσεων ἐπὶ γαλλικῆς πλακῶς ἐκ Βοιωτίας, τὰς ὁποίας σχετίζει πρὸς συγγενεὶς καὶ ὁμοίας ἄλλας παραστάσεις ἀγγείων. — Ὁ κ. Δαίρπφελδ κατὰ πάσας τὰς συνεδρίας ἀνακοινώνει περὶ τῶν παρὰ τὴν Ἐννεάκρουρον ἀνασκαφῶν, καθ' ἃς νοτίως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπεκαλύφθη αἰθουσά τις τῶν Ἰοβάκχων, τὸ Βακχεῖον, ὡς ὀνομάζει αὐτὸ ἐπιγραφή μακρὰ ἀνευρεθεῖσα ἐκεῖ ἐπὶ μικρῆς στήλης μετὰ παρακειμένων βωμῶν τοῦ Διονύσου. Ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἐκ τοῦ 3ου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, ἡ θέσις δὲ τοῦ Βακχείου πρέπει νὰ συμπιπτή μετὰ τοῦ πλησίον τῆς Ἐννεακρούρου ἱεροῦ τοῦ ἐν Λίμνης Διονύσου. — Ὁ κ. Βίδε παρέχει ἀνάλυσιν τῆς πολὺ διδακτικῆς ταύτης ἐπιγραφῆς. — Ὁ κ. Μαξιμιλιανὸς Μάυερ ἐρμηγνεύει τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐξαγόμενα αὐτῆς. — Αἱ περὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἀνακοινώσεις τοῦ κ. Δαίρπφελδ ἀναφέρονται καὶ εἰς τὰς γενομένας πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ὑπονόμου τοῦ Πεισιστρατείου ὑδραγωγείου ἐργασίας, αἵτινες ἀπεκαλύψαν μέγα αὐτῆς μέρος μέγιστος ἐγγὺς τοῦ ὄρειου τοῦ Ἡρώδου. Αἱ τῆς χειμερινῆς περιόδου 1893/94 συνεδρίαί τῆς σχολῆς ἔληξαν κατὰ τὴν 2αν Μαρτίου.

Ἐδῆ δημοσιεύθη τὸ Καταστατικὸν τῆς ἐν Ἀθῆναις ἀμερικανικῆς Σχολῆς, τὴν ὁποίαν διευθύνει ὁ κ. Κάρολος Βαλδσταίν. Τὰ εἰσοδήματα τῆς Σχολῆς, τὴν ὁποίαν συντηροῦν 20 ἀμερικανικὰ πανεπιστήμια καὶ σχολεῖα, πληρόντονα κατ' ἔτος ἕκαστον 250 τάλληρα, ἀνῆλθον περίπου εἰς 7,705 τάλληρα, αἱ δὲ δαπάναι εἰς 5,611,96. Ἡ λογοδοσία τοῦ διευθυντοῦ περιέχει ἐκτενεῖς πληροφορίας περὶ τῶν ὑπὸ τῆς Σχολῆς ἐνεργουμέ-